

Arrest

nr. 177 857 van 17 november 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 mei 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 april 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op het arrest nr. 173 193 van 16 augustus 2016 waarbij de debatten worden heropend en de zaak wordt verwezen naar de algemene rol.

Gelet op de beschikking van 6 september 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VANBESIEN en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit de provincie Parwan. U werd geboren in Yuzbashi, een dorp in het Bagram district, maar verhuisde op jonge leeftijd naar Jurghatai, een dorp in het aangrenzende Koh-e Safi district. U bent Pashtun en soennitisch moslim. Gedurende

een zestal jaar volgde u les in de moskee in de buurt van uw dorp. U stopte hiermee omdat uw vader verdween en u bang was dat u iets ging overkomen.

In 1390 begon u te werken voor het bedrijf 77, een Turks bouwbedrijf actief op de militaire vliegbasis van Bagram. U werkte als hulp in de keuken van het restaurant, en moest voornamelijk opkuisen en helpen met de voorbereiding van het eten. U was aan deze job geraakt via uw broer, die reeds twee jaar op deze basis werkte. Zijn taak bestond uit het in- en uitpakken en verdelen van materiaal van de militairen die op de basis actief waren.

Op een vrijdag, drie dagen voor u Afghanistan verliet, werd uw broer vermoord teruggevonden langs de kant van de weg. Hij reed die ochtend per motorfiets van Jurghatai naar de basis in Bagram en werd tegengehouden door de Taliban. Uw broer droeg zijn identiteitskaart van de vliegbasis bij zich en werd ter plekke vermoord. Op zijn lichaam werd een stuk papier achtergelaten met de boodschap dat iedereen die met buitenlandse troepen werkt gevolgen zoals deze zou kennen. U lag nog te slapen toen rond 10u 's morgens zijn lijk naar uw huis werd gebracht. Een chauffeur uit uw dorp was langs deze weg gepasseerd en had het lichaam van uw broer gevonden. Diezelfde namiddag werd uw broer begraven op het kerkhof. Toen de mullah de aanwezigen na de begrafenis toesprak, zag u opeens Talibanstrijders van de bergen naar beneden komen. Ze kwamen naar de begraafplaats toe en schoten in de lucht. Mensen rondom u zeiden dat u moest ontsnappen. U wilde in eerste instantie niet vluchten, omdat het leven geen zin meer had voor u. Uw grootvader stuurde u echter weg tezamen met uw neef, de zoon van uw oom aan moeders kant. Uw neef had een wagen en vluchtte met u naar Karez Kharoti, het dorp waar zijn schoonbroer woonde. Diezelfde nacht kwamen uw moeder en grootvader u opzoeken in Karez Kharoti. Via uw neef vonden ze een smokkelaar waarmee ze uw reis regelden. 's Anderendaags ging u naar het huis van de smokkelaar, die eveneens in Karez Kharoti woonde. In de daaropvolgende nacht vertrok u vanuit het huis van de smokkelaar. U reisde naar de provincie Nimroz en stak vervolgens de grens over met Iran. Ongeveer 22 nachten reisde u door Iran, om daar de grens met Turkije over te steken. Nadien verbleef u tien nachten in Turkije en maakte u de overtocht naar Griekenland per boot. Vanuit Griekenland reisde u door via Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland. Op 7 oktober 2015 kwam u aan in België. De volgende dag meldde u zich aan bij de Belgische asielautoriteiten en verklaarde u zich vluchteling.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u volgende originele stukken neer: een certificaat met betrekking tot uw werk op de militaire vliegbasis in Bagram, vier certificaten omtrent uw broers werk op diezelfde basis, een ID card/toegangskaart tot basis in Bagram van uw broer, uw 'taskara' (Afghaans identiteitsbewijs), en vier foto's van uw broer.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève, en op basis waarvan het Vluchtelingenstatuut toegekend wordt, niet aannemelijk heeft gemaakt.

U baseert uw vrees immers op de voormalige tewerkstelling van zowel u als uw broer bij de militaire luchtmachtbasis van Bagram. Uit de analyse van uw verklaringen met betrekking tot uw persoonlijke ervaringen op deze legerbasis zijn weliswaar enkele bijzondere eigenaardigheden naar boven gekomen. Zo stelt u dat u sinds 1390 (maart 2011-maart 2012) op deze basis werkte (CGVS p. 4). Uw kennis van en herinneringen aan deze basis lijken in eerste instantie aannemelijk. Mits enige aansporing kan u aangeven dat er verschillende restaurants, winkels en zelfs een bazaar voor handen waren. Ook kan u de weg van uw woonplaats naar de basis op redelijke wijze omschrijven (CGVS p. 7), hetgeen evenwel geen bewijs vormt voor het feit dat u op de basis zelf gewerkt heeft. Daarnaast kan u eveneens enkele dorpen die rond de basis liggen opnoemen, en verklaart u bovendien correct dat er een kleine rivier dwars door dit militair gebied stroomt (CGVS p. 6). In dat opzicht is het echter des te opmerkelijker dat u zich enigszins vergist of zelfs helemaal niet op de hoogte bent van een aantal andere essentiële feiten wat betreft deze basis. Zo stelt u bijvoorbeeld dat er vele ziekenhuizen op de basis waren (CGVS p. 5), hoewel uit beschikbare informatie blijkt dat is slechts één hospitaal is, maar mogelijk wel meerdere medische posten waren. Gevraagd of er ook een gevangenis op de basis was, gezien deze basis de bekende "Parwan Detention Facility" huis vestigt, antwoordt u merkwaardig genoeg dat er inderdaad (meerdere) gevangenis zijn (CGVS p. 5). Op de vraag hoeveel gevangenis er dan precies zijn kan u echter niet antwoorden, omdat u ze volgens uw eigen verklaringen "niet zag", maar u hoorde blijkbaar wel dat er een grote gevangenis is die ze "Bagram gevangenis" noemen (CGVS p. 5). U bent er zich dus blijkbaar vreemd genoeg niet van bewust dat er

eigenlijk maar één grote gevangenis op deze basis aanwezig is. Nochtans weet u wel dat de Amerikaanse troepen de controle over deze gevangenis overhandigden aan de Afghaanse troepen, maar kan u deze gebeurtenis weliswaar geenszins situeren in de tijd (CGVS p. 6). Hiermee wekt u dan ook onvermijdelijk de indruk dat u bepaalde informatie omtrent de basis en haar faciliteiten heeft ingestudeerd, en niet spreekt vanuit authentieke ervaringen.

Ook is het erg bevreemdend dat u stelt dat de vliegbasis in de droge velden op het grondniveau ligt (CGVS p. 6), terwijl ze zich eigenlijk hoog in het Hindu Kush gebergte bevindt. Verder blijkt u evenmin te weten in welke faciliteiten de soldaten er verblijven, en bent u klaarblijkelijk ook niet op de hoogte van het feit dat de basis aan het begin van 2015 aanzienlijk verkleind werd en hierdoor eveneens een opvallende metamorfose onderging. Integendeel, u verklaart zelfs dat er helemaal geen grote veranderingen waren in de basis (CGVS p. 6). Het feit dat er volledige tentenkampen en containers afgebroken werden, en dat de perimeter van deze basis verkleind werd lijkt u met andere woorden volledig te zijn ontgaan.

Tot slot zijn ook uw herinneringen aan incidenten op en rond deze basis op zijn minst alarmerend. U stelt namelijk dat er recent geen grote incidenten waren en heeft enkel weet van "wat raketaanvallen" (CGVS p. 7). Ondanks de hint die u vervolgens gegeven wordt heeft u duidelijk geen weet van de grote rellen die in 2012 uitbraken omwille van de verbranding van Koranboeken door de Amerikaanse troepen. Bij dit incident vielen er nochtans verschillende doden, en werd de basis zelfs van buitenaf bestormd en bestookt door woedende Afghaanse burgers. Deze protesten zetten zich bovendien voort over het gehele land, waardoor u zelfs niet op de basis zou moeten gewerkt hebben om zich dit incident te herinneren. Het feit dat u geen enkele weet heeft van een dergelijk grote gebeurtenis die zich afspeelde op de werkplaats van u en uw broer, brengt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven gebaseerd op deze tewerkstelling dan ook onvermijdelijk ernstig in het gedrang.

De informatie waarop het CGVS zich baseert werd toegevoegd aan het administratief dossier (zie blauwe map).

Verder waren uw verklaringen met betrekking tot uw eigen professionele activiteiten op de basis, alsook het bedrijf waar u voor werkte, vaag, weinig doorleefd en bijgevolg evenmin overtuigend. Het meest opvallend is echter het feit dat u aangeeft dat u tot in 2015 op deze basis gewerkt heb, maar dat u zich de maand waarin u gestopt bent - de periode waarin bovendien ook de moord op uw broer plaatsvond - op geen enkele manier kan herinneren (CGVS p. 4, 10, 11). Daarnaast werden met betrekking tot uw asielrelaas eveneens enkele merkwaardige vaststellingen gedaan. Zo voegt u op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna CGVS) een reeks extra feiten toe die u tijdens uw eerste gehoor bij Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) helemaal niet vermeldde. Bij DVZ, in de vragenlijst die er werd opgesteld voor het CGVS, gaf u immers aan dat uw broer inderdaad door de Taliban vermoord werd op weg naar zijn werk, maar zei u niets over het feit dat de Taliban diezelfde dag ook zijn begraafplaats bestormde op zoek naar u. Tijdens het gehoor op DVZ stelde u namelijk simpelweg dat uw moeder bang was dat ze u ook gingen doden, en dat zij op de derde dag na de dood van uw broer samen met uw grootvader alles regelde voor uw vertrek (zie vragenlijst CGVS). Volgens uw verklaringen op het CGVS was u op de derde dag na de dood van uw broer echter reeds onderweg naar de provincie Nimroz (CGVS p. 14, 15). Daarenboven is het wel erg twijfelachtig dat de Taliban, indien zij u werkelijk hadden willen vatten, vanaf de bergflanken zouden afzakken zodat de aanwezigen op het kerkhof hen zeker konden opmerken, hetgeen u dan weer de tijd gaf om te ontkomen (CGVS p. 10, 12). Ook verklaart u in deze context dat de Taliban in de lucht begon te schieten toen ze de begraafplaats betraden (CGVS p. 10, 12), een al even vreemde zet aangezien dit voor u letterlijk het signaal was om te vluchten. Gezien de gruwelijke wijze waarop zij uw broer vermoord hadden, zoals u zelf eerder verklaarde (CGVS p. 10), bestaat er geen twijfel dat zij een poging om u eveneens te vatten wel net iets anders zou aanpakken en hiervoor, bovendien, geen begrafenis nodig hadden. Het lijkt er dan ook sterk op dat u deze feiten heeft willen toevoegen om uw asielrelaas kracht bij te zetten, wat uw algemene geloofwaardigheid weliswaar niet ten goede komt. Dezelfde indruk wordt gewerkt wanneer u nadien ook weer toevoegt dat uw broer twee of drie jaar geleden reeds werd aangesproken door de Taliban. U stelt namelijk dat zij uw broer elke ochtend uw dorp zagen verlaten, waardoor ze argwaan kregen en uw broer vroegen of hij misschien met de buitenlanders werkte (CGVS p. 13). Het is echter opvallend dat u in deze context enkel over uw broer spreekt, hoewel u twee à drie jaar geleden zelf ook al op de basis werkte - althans volgens uw eerdere verklaringen. Bovendien is het wel zeer eigenaardig dat de Taliban zich vervolgens liet sussen met de uitleg dat jullie een winkel in het districtscentrum hadden (CGVS p. 13), zonder dat ze dit effectief ook maar één keer kwamen controleren (CGVS p. 14) en zich bijgevolg twee à drie jaar lang zo eenvoudig om de tuin lieten leiden.

Daarbij is het op zijn minst vreemd dat u vier honderdduizend Afghani (oftewel meer dan vijfduizend euro) in deze winkel investeerde, bij wijze van dekmantel (CGVS p. 13), om er vervolgens iemand anders in te laten werken, en zelf wel nog het risico te lopen om als keukenhulp op een Amerikaanse militaire basis te werken.

Rekening houdend met alle bovenstaande opmerkingen kan er weinig of geen geloof worden gehecht aan uw vluchtrelaas. De hoedanigheid van vluchteling kan u bijgevolg niet worden toegekend.

De documenten die u voorlegde ter ondersteuning van uw asielrelaas vermogen bovenstaande argumentatie niet veranderen. Uit de op het CGVS aanwezige informatie blijkt immers dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is niet alleen wijd verspreid bij het verkrijgen van civiele documenten zoals onder meer identiteitsbewijzen, ook met opleidings- en tewerkstellingsattesten wordt op grote schaal fraude gepleegd. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van het asielrelaas. Los daarvan kunnen evenwel enkele bemerkingen gemaakt te worden bij de bewijsstukken die u voorlegde. Zo blijkt dat u uw taskara of identiteitsbewijs (zie document 7 in inventaris) slechts drie maanden voor het gehoor op het CGVS verkreeg. Uw grootvader zou deze voor u gaan halen zijn in Bagram omdat u ze hier nodig had (CGVS p. 9). Alleen al het feit dat u een dergelijk identiteitsdocument kan verkrijgen zonder hierbij zelf aanwezig is op zijn minst dubieus. Bovendien staat op uw taskara aangegeven dat u op dat moment "volgens uw uiterlijke verschijning achttien jaar oud bent" (CGVS p. 10), hoewel u zelf niet aanwezig was bij het afhalen van dit document. Afgezien van het feit dat dit nogmaals bewijst dat Afghaanse documenten niet te vertrouwen zijn, stelt dit ook de geloofwaardigheid van u als persoon die dit bewijsstuk voorlegt opnieuw in vraag. Hetzelfde geldt overigens voor de foto's die u neerlegde met betrekking tot uw broer, waarvan met het blote oog vastgesteld kan worden dat minstens drie ervan overduidelijk, of beter gezegd op slechte wijze, bewerkt werden. Op de foto van het verloofsfeest van uw broer (zie document 9 in inventaris) valt onder meer duidelijk te zien dat de hoofden van zowel uw broer, uzelf, als de derde persoon op de lichamen werden geplakt. Dit is eveneens het geval wat betreft de foto van uw broer met zijn zogenaamde buitenlandse collega's (zie document 8 in inventaris), waarbij het hoofd van uw broer opvallenderwijs niet bij het lichaam past. Tot slot is het wel zeer bevreemdend om ook te moeten vaststellen dat de foto van uw broers dode lichaam (zie document 11 in inventaris) bewerkt lijkt te zijn, gezien de tanden wel heel onnatuurlijk wit overkomen. Er kan dan ook niet anders dan geconcludeerd worden dat u gefraudeerd heeft met de bewijsstukken die uw asielaanvraag dienen te ondersteunen, hetgeen samen met de analyse van uw verklaringen (zie supra) onvermijdelijk betekent dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door u voorgehouden asielrelaas.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Koh-e Safi in de provincie Parwan te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde (EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan - Security Situation van januari 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Parwan behoort tot de centrale regio van Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat diverse Anti-Government Elements (AGE's) actief zijn in de provincie Parwan. De veiligheidssituatie in Parwan wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de opstandelingen en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn dan ook voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het geweld neemt er de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten.

Niettegenstaande bepaalde districten in de provincie Parwan duidelijk als onveilig dienen bestempeld te worden, blijkt uit dezelfde informatie ook dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie regionaal erg verschillend zijn. Zo dient opgemerkt te worden dat de veiligheidssituatie in het district Koh-e Safi relatief rustig is. Uit de bijgevoegde informatie blijkt immers dat er uit uw district Koh-e Safi nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Koh-e Safi in de provincie Parwan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zich voordoet als een eerste middel *“aangaande de weigering van de hoedanigheid als vluchteling”* voert verzoeker de schending aan van *“art. 1 A van de Vluchtelingenconventie, manifeste appreciatiefout, schending van art. 14 BUPO-verdrag, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het motiveringsbeginsel, principe van de Waffengleichheit, van de rechten van verdediging, van het recht op een eerlijke procesvoering en van het principe van behoorlijk bestuur”*.

In wat zich voordoet als een tweede middel *“aangaande de weigering van het subsidiaire beschermingsstatuut”* voert verzoeker de schending aan van *“art. 48/4 §2, c Vreemdelingenwet, art. 1 A van de Vluchtelingenconventie, manifeste appreciatiefout en schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het motivatiebeginsel”*.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève, en op basis waarvan het Vluchtelingenstatuut toegekend wordt, niet aannemelijk heeft gemaakt.

U baseert uw vrees immers op de voormalige tewerkstelling van zowel u als uw broer bij de militaire luchtmachtbasis van Bagram. Uit de analyse van uw verklaringen met betrekking tot uw persoonlijke ervaringen op deze legerbasis zijn weliswaar enkele bijzondere eigenaardigheden naar boven gekomen. Zo stelt u dat u sinds 1390 (maart 2011-maart 2012) op deze basis werkte (CGVS p. 4). Uw kennis van en herinneringen aan deze basis lijken in eerste instantie aannemelijk. Mits enige aansporing kan u aangeven dat er verschillende restaurants, winkels en zelfs een bazaar voor handen waren. Ook kan u de weg van uw woonplaats naar de basis op redelijke wijze omschrijven (CGVS p. 7), hetgeen evenwel geen bewijs vormt voor het feit dat u op de basis zelf gewerkt heeft. Daarnaast kan u eveneens enkele dorpen die rond de basis liggen opnoemen, en verklaart u bovendien correct dat er een kleine rivier dwars door dit militair gebied stroomt (CGVS p. 6). In dat opzicht is het echter des te opmerkelijker dat u zich enigszins vergist of zelfs helemaal niet op de hoogte bent van een aantal

andere essentiële feiten wat betreft deze basis. Zo stelt u bijvoorbeeld dat er vele ziekenhuizen op de basis waren (CGVS p. 5), hoewel uit beschikbare informatie blijkt dat is slechts één hospitaal is, maar mogelijk wel meerdere medische posten waren. Gevraagd of er ook een gevangenis op de basis was, gezien deze basis de bekende "Parwan Detention Facility" huis vestigt, antwoordt u merkwaardig genoeg dat er inderdaad (meerdere) gevangenissen zijn (CGVS p. 5). Op de vraag hoeveel gevangenissen er dan precies zijn kan u echter niet antwoorden, omdat u ze volgens uw eigen verklaringen "niet zag", maar u hoorde blijkbaar wel dat er een grote gevangenis is die ze "Bagram gevangenis" noemen (CGVS p. 5). U bent er zich dus blijkbaar vreemd genoeg niet van bewust dat er eigenlijk maar één grote gevangenis op deze basis aanwezig is. Nochtans weet u wel dat de Amerikaanse troepen de controle over deze gevangenis overhandigden aan de Afghaanse troepen, maar kan u deze gebeurtenis weliswaar geenszins situeren in de tijd (CGVS p. 6). Hiermee wekt u dan ook onvermijdelijk de indruk dat u bepaalde informatie omtrent de basis en haar faciliteiten heeft ingestudeerd, en niet spreekt vanuit authentieke ervaringen.

Ook is het erg bevreemdend dat u (...) klaarblijkelijk ook niet op de hoogte van het feit dat de basis aan het begin van 2015 aanzienlijk verkleind werd en hierdoor eveneens een opvallende metamorfose onderging. Integendeel, u verklaart zelfs dat er helemaal geen grote veranderingen waren in de basis (CGVS p. 6). Het feit dat er volledige tentenkampen en containers afgebroken werden, en dat de perimeter van deze basis verkleind werd lijkt u met andere woorden volledig te zijn ontgaan.

Tot slot zijn ook uw herinneringen aan incidenten op en rond deze basis op zijn minst alarmerend. U stelt namelijk dat er recent geen grote incidenten waren en heeft enkel weet van "wat raketaanvallen" (CGVS p. 7). Ondanks de hint die u vervolgens gegeven wordt heeft u duidelijk geen weet van de grote rellen die in 2012 uitbraken omwille van de verbranding van Koranboeken door de Amerikaanse troepen. Bij dit incident vielen er nochtans verschillende doden, en werd de basis zelfs van buitenaf bestormd en bestookt door woedende Afghaanse burgers. Deze protesten zetten zich bovendien voort over het gehele land, waardoor u zelfs niet op de basis zou moeten gewerkt hebben om zich dit incident te herinneren. Het feit dat u geen enkele weet heeft van een dergelijk grote gebeurtenis die zich afspeelde op de werkplaats van u en uw broer, brengt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven gebaseerd op deze tewerkstelling dan ook onvermijdelijk ernstig in het gedrang.

De informatie waarop het CGVS zich baseert werd toegevoegd aan het administratief dossier (zie blauwe map).

Verder waren uw verklaringen met betrekking tot uw eigen professionele activiteiten op de basis, alsook het bedrijf waar u voor werkte, vaag, weinig doorleefd en bijgevolg evenmin overtuigend. Het meest opvallend is echter het feit dat u aangeeft dat u tot in 2015 op deze basis gewerkt heb, maar dat u zich de maand waarin u gestopt bent - de periode waarin bovendien ook de moord op uw broer plaatsvond - op geen enkele manier kan herinneren (CGVS p. 4, 10, 11). Daarnaast werden met betrekking tot uw asielrelaas eveneens enkele merkwaardige vaststellingen gedaan. Zo voegt u op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna CGVS) een reeks extra feiten toe die u tijdens uw eerste gehoor bij Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) helemaal niet vermeldde. Bij DVZ, in de vragenlijst die er werd opgesteld voor het CGVS, gaf u immers aan dat uw broer inderdaad door de Taliban vermoord werd op weg naar zijn werk, maar zei u niets over het feit dat de Taliban diezelfde dag ook zijn begraafplaats bestormde op zoek naar u. Tijdens het gehoor op DVZ stelde u namelijk simpelweg dat uw moeder bang was dat ze u ook gingen doden, en dat zij op de derde dag na de dood van uw broer samen met uw grootvader alles regelde voor uw vertrek (zie vragenlijst CGVS). Volgens uw verklaringen op het CGVS was u op de derde dag na de dood van uw broer echter reeds onderweg naar de provincie Nimroz (CGVS p. 14, 15). Daarenboven is het wel erg twijfelachtig dat de Taliban, indien zij u werkelijk hadden willen vatten, vanaf de bergflanken zouden afzakken zodat de aanwezigen op het kerkhof hen zeker konden opmerken, hetgeen u dan weer de tijd gaf om te ontkomen (CGVS p. 10, 12). Ook verklaart u in deze context dat de Taliban in de lucht begon te schieten toen ze de begraafplaats betraden (CGVS p. 10, 12), een al even vreemde zet aangezien dit voor u letterlijk het signaal was om te vluchten. Gezien de gruwelijke wijze waarop zij uw broer vermoord hadden, zoals u zelf eerder verklaarde (CGVS p. 10), bestaat er geen twijfel dat zij een poging om u eveneens te vatten wel net iets anders zou aanpakken en hiervoor, bovendien, geen begrafenis nodig hadden. Het lijkt er dan ook sterk op dat u deze feiten heeft willen toevoegen om uw asielrelaas kracht bij te zetten, wat uw algemene geloofwaardigheid weliswaar niet ten goede komt. Dezelfde indruk wordt gewerkt wanneer u nadien ook weer toevoegt dat uw broer twee of drie jaar geleden reeds werd aangesproken door de Taliban. U stelt namelijk dat zij uw broer elke ochtend uw dorp zagen verlaten, waardoor ze argwaan kregen en uw broer vroegen of hij misschien met de buitenlanders werkte (CGVS

p. 13). Het is echter opvallend dat u in deze context enkel over uw broer spreekt, hoewel u twee à drie jaar geleden zelf ook al op de basis werkte - althans volgens uw eerdere verklaringen. Bovendien is het wel zeer eigenaardig dat de Taliban zich vervolgens liet sussen met de uitleg dat jullie een winkel in het districtscentrum hadden (CGVS p. 13), zonder dat ze dit effectief ook maar één keer kwamen controleren (CGVS p. 14) en zich bijgevolg twee à drie jaar lang zo eenvoudig om de tuin lieten leiden. Daarbij is het op zijn minst vreemd dat u vier honderdduizend Afghani (oftewel meer dan vijfduizend euro) in deze winkel investeerde, bij wijze van dekmantel (CGVS p. 13), om er vervolgens iemand anders in te laten werken, en zelf wel nog het risico te lopen om als keukenhulp op een Amerikaanse militaire basis te werken.

Rekening houdend met alle bovenstaande opmerkingen kan er weinig of geen geloof worden gehecht aan uw vluchtrelaas. De hoedanigheid van vluchteling kan u bijgevolg niet worden toegekend.

De documenten die u voorlegde ter ondersteuning van uw asielrelaas vermogen bovenstaande argumentatie niet veranderen. Uit de op het CGVS aanwezige informatie blijkt immers dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is niet alleen wijd verspreid bij het verkrijgen van civiele documenten zoals onder meer identiteitsbewijzen, ook met opleidings- en tewerkstellingsattesten wordt op grote schaal fraude gepleegd. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van het asielrelaas. Los daarvan kunnen evenwel enkele bemerkingen gemaakt te worden bij de bewijsstukken die u voorlegde. Zo blijkt dat u uw taskara of identiteitsbewijs (zie document 7 in inventaris) slechts drie maanden voor het gehoor op het CGVS verkreeg. Uw grootvader zou deze voor u gaan halen zijn in Bagram omdat u ze hier nodig had (CGVS p. 9). Alleen al het feit dat u een dergelijk identiteitsdocument kan verkrijgen zonder hierbij zelf aanwezig is op zijn minst dubieus. Bovendien staat op uw taskara aangegeven dat u op dat moment "volgens uw uiterlijke verschijning achttien jaar oud bent" (CGVS p. 10), hoewel u zelf niet aanwezig was bij het afhalen van dit document. Afgezien van het feit dat dit nogmaals bewijst dat Afghaanse documenten niet te vertrouwen zijn, stelt dit ook de geloofwaardigheid van u als persoon die dit bewijsstuk voorlegt opnieuw in vraag. Hetzelfde geldt overigens voor de foto's die u neerlegde met betrekking tot uw broer, waarvan met het blote oog vastgesteld kan worden dat minstens drie ervan overduidelijk, of beter gezegd op slechte wijze, bewerkt werden. Op de foto van het verloofsfeest van uw broer (zie document 9 in inventaris) valt onder meer duidelijk te zien dat de hoofden van zowel uw broer, uzelf, als de derde persoon op de lichamen werden geplakt. Dit is eveneens het geval wat betreft de foto van uw broer met zijn zogenaamde buitenlandse collega's (zie document 8 in inventaris), waarbij het hoofd van uw broer opvallenderwijs niet bij het lichaam past. Tot slot is het wel zeer bevreemdend om ook te moeten vaststellen dat de foto van uw broers dode lichaam (zie document 11 in inventaris) bewerkt lijkt te zijn, gezien de tanden wel heel onnatuurlijk wit overkomen. Er kan dan ook niet anders dan geconcludeerd worden dat u gefraudeerd heeft met de bewijsstukken die uw asielaanvraag dienen te ondersteunen, hetgeen samen met de analyse van uw verklaringen (zie supra) onvermijdelijk betekent dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door u voorgehouden asielrelaas."

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk, vinden allen steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen.

Verzoeker wijst door middel van foto's op de grootte van de basis waar hij werkte, teneinde een verklaring te bieden voor zijn onwetendheid omtrent bepaalde aspecten ervan. Verzoeker wijst er ook op dat hij uitsluitend werkte in een afdeling voor buitenlanders, in een kokstent en niet zomaar een andere afdeling van de basis kon betreden en zeker geen afdeling waar de buitenlandse soldaten gestationeerd waren of waar de gevangenis was. Ook stelt hij dat zijn verplaatsingen in het kamp beperkt waren tot de ingang van zijn afdeling en kokstent en terug naar de uitgang, waardoor hij geen bewegingsvrijheid had. Ook diende hij elke dag zijn vingerafdrukken te laten nemen teneinde toegang te verkrijgen tot zijn afdeling, werd hij elk jaar geïnterviewd waarbij een irisscan van de ogen werd genomen. Verzoeker acht het bijgevolg niet ongeloofwaardig dat hij er geen weet van had hoe de gehele basis, inclusief medische posten en de gevangenis er juist uitzagen.

Een dergelijk betoog kan verzoekers onwetendheid niet vergoelijken. Zo werd vastgesteld dat verzoeker wel kan aangeven dat er verschillende restaurants, winkels en zelfs een bazaar voorhanden waren en verklaart hij bovendien correct dat er een kleine rivier dwars door dit militair gebied stroomt. In dat opzicht is het echter niet aannemelijk dat verzoeker zich enigszins vergist of zelfs helemaal niet op de hoogte is van een aantal andere essentiële feiten wat betreft deze basis zoals het aanwezige

ziekenhuis en de gevangenis. Verzoeker gaat eraan voorbij dat hij verklaarde dat er veel ziekenhuizen waren en “gevangenis” (stuk 5, gehoorverslag, p. 5), terwijl er in werkelijkheid slechts één gevangenis en één ziekenhuis is. Zijn onwetendheid dienaangaande thans wijten aan een beperkte bewegingsvrijheid is dan ook niet overtuigend. Verzoeker hangt overigens een beeld op dat zijn verplaatsingen in het kamp beperkt waren tot de ingang van zijn afdeling en kokstent en terug naar de uitgang, hetgeen niet in overeenstemming is met zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker bevestigde immers dat hij ook buiten het toegestane gebied kwam maar vergezeld werd door een escorte (stuk 5, gehoorverslag, p. 5). De Raad ziet dan ook niet in op welke wijze het gegeven dat elke dag zijn vingerafdrukken diende te laten nemen teneinde toegang te verkrijgen tot zijn afdeling, hij elk jaar geïnterviewd werd waarbij een irisscan van de ogen werd genomen, verschoning kan bieden voor zijn verklaring dat er meerdere ziekenhuizen en gevangenis waren op de basis. Het is evenmin overtuigend dat verzoeker wel kennis heeft van het feit dat de Amerikaanse troepen de controle over deze gevangenis overhandigden aan de Afghaanse troepen, maar dat hij deze gebeurtenis geenszins kan situeren in de tijd. Aangezien verzoeker reeds sinds 2012 op deze basis werkte kan wel degelijk worden verwacht dat hij van dergelijke feiten en gebeurtenissen op de hoogte is en een accurater beeld kan scheppen van zijn werkplek, ongeacht het gegeven dat zijn bewegingsvrijheid beperkt was. Ook het feit dat het een grote basis is, kan verzoekers verklaringen niet verschonen.

De Raad acht het voorts niet aannemelijk dat het verzoeker volledig is ontgaan dat begin 2015 er volledige tentenkampen en containers afgebroken werden, en dat de perimeter van deze basis verkleind werd. Het argument dat dit betrekking zou hebben op de afdeling waarin de buitenlandse soldaten gestationeerd waren en dat uit alle documentatie en foto's blijkt dat deze afdeling helemaal niet toegankelijk was voor inheemse werknemers, kan niet verklaren dat verzoeker van een dergelijke omvangrijke ontmanteling van de basis zoals blijkt uit de informatie van het administratief dossier niet op de hoogte zou zijn. Ook al zou verzoeker geen toegang hebben tot de afdeling waar de buitenlandse troepen gestationeerd waren, dan nog acht de Raad het niet aannemelijk dat dit verzoeker volledig zou zijn ontgaan te meer hij verklaarde dat hij dat hij ook buiten het toegestane gebied kwam maar vergezeld werd door een escorte. Het argument dat er slechts tenten en gebouwen werden afgebroken is niet in overeenstemming met de informatie aanwezig in het administratief dossier. Hieruit blijkt immers dat er heel wat tentenkampen, containers en voertuigen, werden verzameld om de basis in te krimpen. Ook blijkt dat er uitgestrekte stroken van deze basis werden ontmanteld.

De argumentatie waar verzoeker erop wijst te hebben aangegeven dat er raketaanvallen hebben plaatsgevonden en dat dit volstrekt in overeenstemming is met de informatie aanwezig in het administratief dossier doet geen afbreuk aan het gegeven dat verzoeker niets afwist van de grote rellen die in 2012 uitbraken omwille van de verbranding van Koranboeken door de Amerikaanse troepen. Dat de grootste problemen werden gesitueerd in de regio's waar de Tajiks controle over hebben en in de hoofdstad Kabul en dat er geen specifiek of buitengewone problemen werden vermeld in de buurt van de basis zelf, vindt geen steun in het administratief dossier. Hieruit blijkt immers dat de basis werd belegerd en bestookt met benzine, bommen en stenen en dat na vijf dagen van protest 30 mensen werden gedood en meer dan 200 gewonden waren gevallen. Deze protesten zetten zich bovendien voort over het gehele land, waardoor verzoeker zelfs niet op de basis zou moeten gewerkt hebben om zich dit incident te herinneren. Het feit dat verzoeker geen enkele weet heeft van een dergelijk grote gebeurtenis die zich afspeelde op de werkplaats van hem en zijn broer, doet volledig afbreuk aan verzoekers geloofwaardigheid. Het betoog dat er gewinning optreedt voor geweld kan verzoekers onwetendheid dan ook niet verschonen. Overigens werd tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk gepolst naar een incident waarbij er grote protesten waren op de basis of mensen die de basis aanvielen omdat ze boos waren op de Amerikanen (stuk 5, gehoorverslag, p. 7). De vaststelling dat verzoeker hier ontkennend op antwoordt (stuk 5, gehoorverslag, p. 7) ondermijnt zijn geloofwaardigheid.

Van een kandidaat-vluchteling mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten

van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken gaf verzoeker aan dat zijn broer door de Taliban vermoord werd op weg naar zijn werk, maar zei hij niets over het feit dat de taliban diezelfde dag ook zijn begraafplaats bestormde op zoek naar hem. In weerwil tot wat verzoeker wil laten uitschijnen betreft dit element wel degelijk de kern van zijn asielrelaas. Hieruit blijkt immers dat verzoeker persoonlijk zou vervolgd zijn door de taliban. Verzoeker biedt bovendien geen enkele verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheid in zijn verklaringen. Tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken stelde hij namelijk simpelweg dat zijn moeder bang was dat ze hem ook zouden doden, en dat zij op de derde dag na de dood van zijn broer samen met zijn grootvader alles regelde voor zijn vertrek terwijl uit zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt dat verzoeker op de derde dag na de dood van zijn broer reeds onderweg was naar de provincie Nimroz. Verzoeker herhaalt slechts bondig zijn verklaringen, doch hiermee herstelt hij de bovenstaande tegenstrijdigheid niet.

Met het algemene betoog dat hij nog maar juist begonnen was met werken op de basis terwijl zijn broer reeds vele jaren aan het werk was en dat zijn broer vroeger naar de basis vertrok zodat het niet vreemd is dat enkel zijn broer door de taliban werd tegengehouden, verschoont noch weerlegt verzoeker het geheel van de gedane concrete vaststellingen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde terecht: *“Dezelfde indruk wordt gewerkt wanneer u nadien ook weer toevoegt dat uw broer twee of drie jaar geleden reeds werd aangesproken door de Taliban. U stelt namelijk dat zij uw broer elke ochtend uw dorp zagen verlaten, waardoor ze argwaan kregen en uw broer vroegen of hij misschien met de buitenlanders werkte (CGVS p. 13). Het is echter opvallend dat u in deze context enkel over uw broer spreekt, hoewel u twee à drie jaar geleden zelf ook al op de basis werkte - althans volgens uw eerdere verklaringen. Bovendien is het wel zeer eigenaardig dat de Taliban zich vervolgens liet sussen met de uitleg dat jullie een winkel in het districtscentrum hadden (CGVS p. 13), zonder dat ze dit effectief ook maar één keer kwamen controleren (CGVS p. 14) en zich bijgevolg twee à drie jaar lang zo eenvoudig om de tuin lieten leiden. Daarbij is het op zijn minst vreemd dat u vier honderdduizend Afghani (oftewel meer dan vijfduizend euro) in deze winkel investeerde, bij wijze van dekmantel (CGVS p. 13), om er vervolgens iemand anders in te laten werken, en zelf wel nog het risico te lopen om als keukenhulp op een Amerikaanse militaire basis te werken.”*

Met de nieuwe documenten die verzoeker bij het verzoekschrift doet hij geen afbreuk aan de vaststellingen met betrekking tot de documenten die hij eerder heeft bijgebracht.

Niettegenstaande verzoeker aangeeft dat het om originele stukken gaat, stelt de Raad vast dat het om (kleuren)fotokopieën gaat. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter hoe dan ook geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

Wat betreft de dreigbrief en de ingediende klacht tegen de taliban dient bovendien te worden verwezen naar artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 (hierna: PR RvV) luidens hetwelk stukken waarvan de partijen willen gebruik maken indien zij in een andere taal zijn opgesteld dan deze van de rechtspleging, vergezeld dienen te zijn van een voor eensluidende vertaling. Bij gebreke aan een dergelijke vertaling worden deze documenten door de Raad niet in overweging genomen.

Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben.

Volgens verzoeker blijkt uit de twee neergelegde certificaten dat hij gewerkt heeft in de militaire basis. De Raad kan slechts vaststellen dat het ene certificaat is opgesteld op naam van zijn broer (stuk 15, verklaring DVZ, vraag 17) waardoor het bezwaarlijk kan dienen om verzoekers werkzaamheden te bewijzen. Het andere certificaat vermeldt dan weer verzoekers voornaam, doch uit de tekst blijkt dat verzoeker erkend wordt voor zijn “engineering efforts” en het bijdragen tot de constructie van een welbepaalde kazerne en hulp aan het team van ingenieurs, hetgeen niet in overeenstemming is met verzoekers beweerde verklaring als hulpkok in een restaurant op de basis te hebben gewerkt. Uit de neergelegde enveloppe blijkt enkel dat verzoeker post heeft ontvangen uit Afghanistan en kan derhalve geen afbreuk doen aan wat voorafgaat.

2.5. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van

herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, het district Koh-e Safi in de provincie Parwan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan – Security Situation*" van januari 2016), opgenomen in het administratief dossier, blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten van het land. De provincie Parwan behoort tot de centrale regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat diverse Anti-Government Elements (AGE's) actief zijn in de provincie Parwan. De veiligheidssituatie in Parwan wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de opstandelingen en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn dan ook voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten geviséerd worden. Het geweld neemt er de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Niettegenstaande bepaalde districten in de provincie Parwan duidelijk als onveilig dienen bestempeld te worden, blijkt uit dezelfde informatie ook dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie regionaal erg verschillend zijn. Zo dient opgemerkt te worden dat de veiligheidssituatie in verzoekers district Koh-e Safi relatief rustig is. Uit de bijgevoegde informatie blijkt immers dat er uit verzoekers district Koh-e Safi nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld te worden dat er voor burgers in het district Koh-e Safi in de provincie Parwan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in dit gebied aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Met het argument dat er in het voormelde EASO rapport vermeld wordt dat de algemene veiligheidssituatie in de provincie Parwan verslechterd is ten aanzien van de voorgaande periode, toont verzoeker niet aan dat er voor burgers in het district Koh-e Safi in de provincie Parwan actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Waar verzoeker aangeeft dat hij woont in het district Koh-e Safi doch werkt in en afkomstig is van het aangrenzende district Baghram waar er veel incidenten zijn gebeurd, gaat hij eraan voorbij dat het geweld te Baghram hoofdzakelijk gericht op het IMF en hun basis op de militaire luchthaven. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms ook burgerslachtoffers vallen, blijft het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers in Baghram laag. Ook voor burgers in het district Baghram in de provincie Parwan bestaat er actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Baghram in de provincie Parwan evenmin een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Ook dient hierbij te worden opgemerkt dat verzoeker geenszins aannemelijk heeft gemaakt in de militaire basis van Baghram werkzaam te zijn geweest (zie supra).

Waar verzoeker verwijst naar het EASO rapport in de mate het aangeeft dat de situatie in de toekomst waarschijnlijk gevaarlijker zal worden door de groeiende invloed van IS, beperkt hij zich tot veronderstellingen en speculaties over wat in de toekomst kan gebeuren. Dit volstaat niet om voorgaande vaststellingen betreffende de veiligheidssituatie in het district Koh-e Safi in de provincie Parwan te weerleggen.

Het argument dat de veiligheidstroepen niet kunnen instaan voor zijn veiligheid en geen gevolg zullen geven aan zijn klacht tegen de bedreigingen van de taliban is gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas niet dienstig.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoont.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF